

VYZNÁNÍ VÍRY BIBLICKÉHO SBORU KŘESŤANŮ Kladno

BIBLE

Věříme, že celá Bible je inspirovaným Božím slovem a že Boží muži byli vedeni Duchem svatým k napsání každého slova Písma. Bible je tedy v původních spisech bez jakýchkoliv chyb (Mt 5,17-19; 2Pt 2,15-16; Zj 22,18-19). Bůh Bibli nadpřirozeným způsobem zachoval a teď je nám jedinou a absolutní autoritou ve víře a v životě a slouží k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti (2Tm 3,16-17; 2Pt 1,20-21). Bible je absolutně pravdivá, spolehlivá a důvěryhodná.

Věříme, že Bible (Boží slovo) má být vykládána doslovně s pravidly gramatiky ve svém historickém kontextu, což vede k doslovnému výkladu stvoření za 6 dní v Genesis (Gn 1,1-31). Věříme, že existuje jen jeden správný význam Písma, který však může být aplikován mnohými způsoby.

BŮH

Trojice

Věříme v jediného Boha (Dt 6,4), který existuje ve třech osobách (Otec, Syn a Duch svatý) (Mt 3,16-17; 28,19; J 1,1.14; 10,30; 15,26; Sk 5,3; 2K 13,13). Každá z osob Trojice je plně Bohem, má všechny Boží vlastnosti i Boží podstatu a plně si zasluhuje naše uctívání, poslušnost a službu.

Otec

Věříme, že Bůh Otec je první osobou Trojice, že je věčný, neměnný, všemocný, vševědoucí, všudypřítomný, plný lásky a moudrosti, dokonale spravedlivý a svatý. (Gn 1,1-31; Ž 139,7-10) Věříme, že je svrchovaným vládcem vesmíru a udržuje ho při životě. (Iz 40,21-28; 43,10-13; 46,8-11) Je Otcem našeho Pána Ježíše Krista a Otcem všech opravdu věřících lidí (Ef 4,6; J 1,12-13; 5,19-21; 17,1-5; Ř 8,14-16).

Syn

Věříme, že Ježíš Kristus je druhou osobou Trojice a má stejné božské vlastnosti jako Otec (Ko 2,9). Otec stvořil všechno skrze Svého Syna (J 1,1-3). Ježíš Kristus, jediný Boží Syn, se stal tělem (J 1,14.18; 3,16), aby lidem ukázal Boha (Jn 14,9; Fp 2,5-8; Ko 2,3.9), aby naplnil proroctví (Mt 5,17) a stal se zachráncem a spasitelem ztraceného světa (J 1,29; Mk 10,45; Sk 2,22-24; 4,12; Ř 3,21-28). Když se Ježíš stal člověkem, nepřestal být Bohem, a proto je navěky člověkem a Bohem zároveň v jedné osobě (J 1,1.14; 10,30-38).

Ježíš byl zázračně počat z moci Ducha svatého a narodil se panně Marii (Mt 1,18-25). Poté žil dokonalý život bez hříchu a jednou zemřel na kříži jako zástupná (2 Ko 5,21), vše přikrývající oběť za všechny hříchy jeho lidu (Ř 3,25-26; Žd 4,14-15; 10,5-14; 1 Pt 2,24; 3,18). Byl pohřben, vstal z mrtvých v těle a v tomto oslaveném těle vystoupil do nebe (L 23-24; Sk 1,9-11). Tam sedí po pravici Boha

Otce a vykonává přímluvnou službu (Žd 1,3; Ř 8,34; 1J 2,1). Na základě Jeho díla na kříži je věřící hříšník osvobozen od trestu a moci hříchu (Ř 8,1-4).

Věříme, že Pán Ježíš Kristus se znovu vrátí, aby soudil živé i mrtvé a aby stvořil novou zemi a nové nebe, kde ustanoví své věčné Království spravedlnosti a pokoje (Zj 21,1; 2Pt 3,10-13). Věříme v tělesné vzkříšení z mrtvých – spasených k věčnému životu spolu s Kristem a zatracených k věčnému odsouzení v pekle (Mk 9,47).

Duch svatý

Věříme, že Duch svatý je třetí osoba Trojice a má stejné božské vlastnosti jako Otec a Syn (Sk 5,3-4). Duch svatý byl činný při stvoření a je činný také při spasení člověka (Gn 1,2; J 3,5-7). Věříme, že přišel do světa zvláštním způsobem na den letnic, aby oslavil Krista a umožnil lidem přijmout dar spasení v Kristu (Sk 2; 1K 2,10-13). Je to především Duch svatý, kdo usvědčuje lidi z hříchu a obnovuje je (J 16,7-11; Tt 3,5). Duch svatý vstupuje do života člověka ve chvíli spasení a křtem jej uvádí do těla Kristova (jeho církve). Poté přebývá v každém věřícím a zapečetuje jej až do dne vykoupění (1K 6,19; 12,13; Ef 1,13-14; 4,30). Duch svatý naplňuje (vede a ovládá) ty věřící, kteří se mu vydávají.

Znovuzrození z Ducha svatého se projevuje nesením ovoce Ducha (Ga 5,16-17.22-24; Ř 8,5-13). Duch svatý učí věřící a zmocňuje je k plnosti života v Kristu mimo područí hříchu (J 16,13; 1 K 2,9-14). Také věříme, že Duch svatý dává věřícím lidem duchovní dary, které slouží církvi k tomu, aby rostla ve svatosti ve shodě s učením Písma (1 Pt 4,10-11; Ř 12,3-8).

ČLOVĚK

Věříme, že člověk byl stvořen k obrazu Božímu (Gn 1,26-27) jako vrchol stvoření k Boží slávě (Ž 8,4-9; Iz 43,7). Bůh člověka přímo stvořil, a ten proto nevznikl procesem evoluce (Gn 2,7.18-23). Člověk byl stvořen bez hříchu (Gn 1,31), aby Bohu vzdával slávu, uctíval ho, sloužil mu a měl s ním společenství (Gn 3,8; Ko 1,16). Lidé propadli hříchu skutkem neposlušnosti vůči Bohu, čímž si způsobili fyzickou i duchovní smrt, která je oddělila od Boha (Gn 3; Ř 3,23). Lidská přirozenost je tedy úplně zkažená a člověk je naprosto ztracen, je „mrtvý ve svém hříchu a nepravosti“ (Ř 3,9-19.23; 6,23; Ef 2,1-3; Tt 3,3). Člověk není sám o sobě žádným způsobem schopný napravit svůj vztah s Bohem (Ř 5,6-8.12.18-19). Každý se rodí hříšný a je oddělen od Boha (Iz 59,1-2) a zaslouží si Boží soud a smrt (Ř 6,23; 2Te 1,8), a proto potřebuje spasení (Sk 2,40).

SPASENÍ

Věříme, že Ježíš je jediná cesta k Bohu (J 14,6; Sk 4,12). Člověk může být spasen pouze vírou na základě Boží milosti skrze výkupné dílo Ježíše Krista a jeho prolitou krev, nikoli však vlastními zásluhami či skutky (J 1,12; Ef 1,4-7; 2,8-10; 1Pt 1,18-19).

Vyvolení

Věříme, že vyvolení je Božím činem, kterým Bůh ještě před založením světa vybral v Kristu ty, které svou milostí znovuzrodí, spasí a posvětit (Ř 8,28-30; Ef 1,4-11; 2Te 2,13; 2Tm 2,10; 1Pt 1,1-2).

Věříme, že ačkoli Bůh věřící svrchovaně vyvolil, tato skutečnost nezprošťuje člověka odpovědnosti, aby činil pokání a vyznal Krista jako svého Pána a Spasitele (Ez 18,23, 32; 33,11; J 3,18-19.36; 5,40; 2Te 2,10-12; Zj 22,17). Nicméně svrchovaná milost zahrnuje jak prostředky k přijetí daru spasení, tak i dar samotný, a proto svrchované vyvolení musí nutně vyústit v to, o čem Bůh rozhodl. Všichni ti, které Otec k sobě povolá, k němu přijdou ve víře a ti, kdož k němu přijdou ve víře, Otec i přijme (J 6,37-40.44; Sk 13,48; Jk 4,8).

Věříme, že nezasloužená milost, kterou Bůh daruje naprosto zkaženým hříšníkům, se nevztahuje k jakékoli iniciativě z jejich strany ani k Božímu předzvědění toho, co by snad z vlastní vůle udělali, nýbrž se plně zakládá na jeho svrchované milosti a milosrdenství (Ř 11,4-6; Ef 1,4-7; Tt 3,4-7; 1Pt 1,2).

Věříme, že na vyvolení nelze pohlížet jako na pouhou záležitost abstraktní svrchovanosti. Bůh je vskutku svrchovaný, ale vždy vykonává svoji suverenitu v souladu se svými dalšími vlastnostmi, především vševědoucností, spravedlností, svatostí, moudrostí, milostí a láskou (Ř 9:11-16). Tato svrchovanost však bude vždy vyvyšovat Boží vůli takovým způsobem, který je naprosto konzistentní s Božím charakterem, tak jak jej ve svém životě zjevil náš Pán Ježíš Kristus (Mt 11:25-28; 2Tm 1:9).

Znovuzrození

Věříme, že znovuzrození je nadpřirozeným dílem Ducha svatého, který uděluje věřícímu účast na Boží přirozenosti a věčný život (J 3,3-8; Tt 3,5, 2Pt 1,4). Uskutečňuje se okamžitě pouze z moci Ducha svatého, za pomoci Slova Božího (J 5,24, 1Pt 1,23), když kající se hříšník, zmocněný Duchem Svatým, odpovídá ve víře na Boží nabídku spasení. O opravdovém obrácení svědčí ovoce pokání, jako je např. spravedlivé chování a smýšlení, ale také dobré skutky (1K 6,19-20; Ef 5,17-21; Fp 2,12 b; Ko 3,12-17; 2Pt 1,4-11). Skrze poslušnost se věřící více a více připodobňuje našemu Pánu Ježíši Kristu (2K 3:18). Tato proměna vyvrcholí oslavením věřících při Kristově příchodu (Ř 8,16-17; 1K 15,51-52; 2Pt 1,4; 1J 3,2-3).

Ospravedlnění

Věříme, že sám Bůh ospravedlňuje hříšníka (Ř 4,3-5; 8,30.33), když prohlásí za spravedlivé ty z nás, kteří skrze víru v Krista litují svých hříchů, činí pokání (L 13,3; Sk 2,38; 3,19; 11,18; Ř 2,4; 2K 7,10; Iz 55,6-7) a vyznají jej jako svého svrchovaného Pána (Ř 10,9-10; 1K 12,3; 2K 4,5; Fp 2,11). Tuto spravedlnost si však člověk nemůže zasloužit svými skutky nebo ctnostmi (Ř 3,20; 4,5-6). Naopak vyžaduje, aby všechny naše hříchy byly uvaleny na Krista (Ko 2,14; 1Pt 2,24), v důsledku čehož nám může být připočtena Kristova spravedlnost (1K 1,2.30; 6,11; 2K 5,21). Díky tomuto Bůh může být „spravedlivý a ospravedlňuje toho, kdo žije z víry Ježíšovy“ (Ř 3,26).

Posvěcení

Věříme, že ospravedlnění posvěcuje (odděluje) každého věřícího pro Boha, před kterým je proto prohlášen a považován za svatého. Toto posvěcení je poziční a okamžité a nesmí být zaměňováno s postupným (probíhajícím) posvěcováním. Má totiž co do činění s postavením věřícího, ne s jeho současným chozením s Bohem (Sk 20,32; 1K 1,2.30; 6,11; 2Te 2,13; Žd 2,11; 3,1; 10,10.14; 13,12; 1Pt 1,2).

Věříme, že kromě toho existuje i postupné posvěcování, kdy se věřící díky činnosti Ducha svatého stále více připodobňuje Kristu, a sice skrze poslušnost Božím slovu a zmocnění Ducha svatého. Věřící je poté schopen žít život v rostoucí svatosti, v podřízenosti Boží vůli, a stává se stále více podobný Ježíši Kristu (J 17,17.19; Ř 6,1-22; 2K 3,18; 1Te 4,3-4; 5,23).

Vzhledem k výše řečenému věříme, že každý spasený člověk denně podstupuje boj, protože nové stvoření v Kristu zápasí s tělesností. Díky přebývání Ducha svatého v nás jsme však dostatečně vybaveni pro vítězství. Věřící však musí bojovat po celou dobu svého pobytu na zemi a jeho zápas nikdy úplně neskončí. Všechna tvrzení a nároky na vymýcení hříchu již v tomto životě jsou biblicky nepodložená. Hřích nelze úplně vymýtit, ale Duch svatý nabízí vítězství nad hříchem (Ga 5,16-25; Fp 3,12; Ko 3,9-10; 1Pt 1,14-16; 1J 3,5-9).

Jistota spasení

Věříme, že všichni opravdoví věřící jsou jednou provždy spaseni a vykoupeni, jsou střeženi Boží mocí a tudíž i navždy jisti v Kristu (J 5,24; 6,37-40; 10,27-30; Ř 5,9-10; 8,1.31-39; 1K 1,4-9; Ef 4,30; Žd 7,25; 13,5; 1Pt 1,3-5; Ju 24). Věříme, že k privilegiím věřících náleží radovat se z jistoty spasení, jak o ní svědčí Boží slovo. Tuto jistotu však nelze zneužívat k omluvě hříšného chování a tělesnosti (Ř 6,15-22; 13,13-14; Ga 5,13.16-17.25-26; Tt 2,11-14).

Oddelení

Věříme, že celý Starý i Nový zákon nás vyzývají k oddělení se od hříchu a že Písmo jednoznačně říká, že v posledních dnech dojde k nárůstu odpadnutí a světskosti (2K 6,14-7,1; 2Tm 3,1-5).

Věříme, že všichni spasení lidé by měli prožít svůj život takovým způsobem, který demonstruje jejich obrovskou lásku a nezahanbuje našeho Pána a Spasitele. To vše z pocitu hluboké vděčnosti za Boží nezaslouženou milost, a také proto, že náš úžasný Bůh si naprosto zaslouhuje naše úplné odevzdání. Dále věříme, že nám Bůh prikazuje, abychom se oddělili od duchovního odpadlictví a od světských a hříšných praktik (Ř 12,1-2; 1K 5,9-13; 2K 6,14-7,1; 1J 2,15-17; 2J 9-11).

Věříme, že věřící by měli být odděleni pro našeho Pána Ježíše Krista (2Te 1,11-12; Žd 12,1-2) a ve svém životě křesťana by měli dokazovat, že tento způsob bytí ve světě je životem poslušné spravedlnosti, která si osvojila postoj blahoslavenství (Mt 5,2-12) a neustále usiluje o svatost (Ř 12,1-2; 2K 7,1; Žd 12,14; Tt 2,11-14; 1J 3,1-10).

MANŽELSTVÍ

Věříme, že Bůh je autorem manželství, což je vztah mezi jedním mužem a jednou ženou. Bylo Bohem ustanoveno, aby si manželé mohli vzájemně pomáhat a společně duchovně růst, aby zabránil nemorálnostem a zajistil růst lidské populace. Jakýkoliv sexuální vztah mimo manželství je hřích. Písmo učí, že křesťané mají uzavírat manželství pouze s křesťany. Křesťanské manželství je obrazem vztahu Krista a církve. Stejně jako Kristus je hlavou své církve, je muž hlavou své ženy, což znamená, že ji má s láskou sloužit, pokorně vést k zbožnosti a obětovat se pro ni. Žena má mít svého muže v úctě a ochotně se jeho vedení podřizovat. (Gn 1,28; 2,18.24; Mal 2,14-16; Mt 5,27-28, 19,5-6; Ř 1,18-32; 1K 7,2.9.39; Ef 5,21-33)

ANDĚLÉ

Věříme, že Bůh stvořil anděly, aby mu sloužili a uctívali ho (Gn 1,1; Iz 6,1-3). Bůh je vždy používá k tomu, aby konali jeho vůli (Žd 1,6-7,14), jsou svatí, mocní, ale nesmí být uctíváni (Dt 5,8-9).

Věříme, že Satan je padlý anděl, který má z Božího svrchovaného povolení dočasně moc nad světem (Iz 14,12-17; Ez 28,11-19; Jób 1-2; 1J 5,19). Satan je původcem zla a je existující duchovní bytostí, nejen zosobněním zla (Gn 3,1-5; Iz 14,12-17; Ez 28,11-19). Byl úplně poražen na kříži, ale vykonání soudu nad ním bylo odloženo až po uplynutí tisíciletého království, kdy bude svržen do ohnivého jezera (Zj 20,1-3.7-10). Do té doby bude Satan klamat svět a snažit se zde na zemi vybudovat své království. Tím se rouhá proti Bohu. Satan také pokouší, obviňuje, napadá a ničí křesťany (2K 11,14; 1Tm 3,6; 1Pt 5,8-9; Zj 12,9). Věřící člověk se mu může postavit svou vírou a spolehnutím se na moc Ducha svatého (Jk 4,7; 1J 4,4).

CÍRKEV

Věříme, že všichni ti, kteří vložili svoji důvěru do Ježíše Krista, byli v okamžiku uvěření skrze Ducha svatého začleněni do jednoho společného duchovního těla, církve (1K 12,12-13), Kristovy nevěsty (2K 11,2; Ef 5,23-32; Zj 19,7-8), jejíž hlavou je samotný Kristus (Ef 1,22; 4,15; Ko 1,18).

Věříme, že budování církve započalo o Letnicích (Sk 2,1-21; 38-47) a ukončí je druhý příchod Ježíše Krista, kdy si při vytržení přijde pro své vyvolené (1K 15,51-52; 1Te 4,13-18).

Věříme, že církev je jedinečný duchovní organismus vytvořený Ježíšem Kristem, skládající se ze všech znovuzrozených křesťanů tohoto věku (Ef 2,11-3,6). Až do Kristova prvního příchodu zůstalo neodhaleno tajemství církve (Ef 3,1-6; 5,32), a sice že není identická s národem Izrael (1K 10,32).

Věříme, že Nový Zákon jasně definuje proces založení místních církví (Sk 14,23.27; 20,17.28; Ga 1,2; Fp 1,1; 1Te 1,1; 2Te 1,1) a že dává věřícím odpovědnost, aby se jako členové jednoho duchovního těla sdružovali do místních sborů (1K 11,18-20; Žd 10,25).

Věříme, že nejvyšší církevní autoritou je samotný Kristus (Ef 1,22; Ko 1,18) a že v Písmu zjevil veškerá svá svrchovaná ustanovení týkající se vedení církve, darů, řádu, kázně a uctívání. Do vedení místních sborů Bible umísťuje starší, tj. muž-sloužebníky, kteří byli jmenováni podle biblických principů a slouží pod autoritou Krista (jiná označení pro tento úřad jsou biskup, pastor, učitel; (Sk 20,28; Ef 4,11), a dále diakony, přičemž obě skupiny musí splňovat biblické podmínky pro vykonávání těchto funkcí (1Tm 3,1-13; Tt 1,5-9; 1Pt 5,1-5).

Věříme, že tito církevní vedoucí vykonávají svůj úřad jako služebníci Kristovi (1Tm 5,17-22) a že disponují Kristovou pravomocí v otázkách řízení církve. Shromáždění se musí podřídit jejich vedení (Žd 13,7.17).

Dále věříme v důležitost uřednictví (Mt 28,19-20; 2Tm 2,2), vzájemnou odpovědnost věřících vůči sobě navzájem (Mt 18,15-17), stejně jako potřebu kázně hřešících členů shromáždění podle biblických principů (Mt 18,15-22; Sk 5,1-11; 1K 5,1-13; 2Te 3,6-15; 1Tm 1,19-20; Tt 1,10-16).

Věříme, že místní sbor je autonomní jednotkou, která nespadá pod kontrolu vnější autority, má právo na samosprávu a svobodu od vměšování se jiných hierarchických struktur jednotlivců nebo organizací (Tt 1,5). Věříme, že Bible schvaluje, aby právě církve spolu vzájemně spolupracovaly na prezentaci a šíření víry. Nicméně místní církve, zastupované svými pastory a jejich výkladem a aplikací Písma, by měly samy posoudit, do jaké míry a jakým způsobem tuto kooperaci uskutečnit (Sk 15,19-31; 20,28; 1K 5,4-7, 13; 1Pt 5,1-4).

Věříme, že církev existuje k Boží oslavě (Ef 3,21), které lze dosáhnout skrze budování se ve víře (Ef 4,13-16), vyučování Slova (2Tm 2,2.15; 3,16-17),

obecenství (Sk 2,47; 1J 1,3), dodržování nařízení (L 22,19; Sk 2,38-42) a skrze šíření evangelia po celém světě (Mt 28,19; Sk 1,8).

Věříme, že všichni svatí byli povoláni k životu ve službě (1K 15,58; Ef 4,12; Zj 22,12).

Věříme, že Bůh si církev používá k uskutečňování svých úmyslů ve světě. Za tímto účelem Bůh uděluje církvi duchovní dary. V první řadě pověřuje vybrané muže, jejichž úkolem je vybavit svaté pro službu (Ef 4,7-12). Druhými v pořadí jsou jedinečné a zvláštní duchovní schopnosti, které Bůh uděluje každému členu těla Kristova (Ř 12,5-8; 1K 12,4-31; 1Pt 4,10-11).

Věříme, že raná církev dostala dvě kategorie darů. První z nich byly zázračné dary Božího zjevení a uzdravování, které byly aktivní jen v období apoštolů, neboť skrze ně byla potvrzována pravost evangelia (Žd 2,3-4; 2K 12,12). Druhou kategorií představují dary pro učení a službu, které věřící dostali pro vzájemné budování. S uzavřením novozákonního kánonu se Písmo stalo jediným zdrojem k prověření něčí zvěsti, a proto již není třeba potvrzujících darů zázračné povahy, které by stvrzovaly důvěryhodnost člověka nebo jeho zprávy (1K 13,8-12). Satan může falešně využívat zázračné dary, aby podvedl a svedl dokonce i věřící (Mt 24,24). Jediné duchovní dary, které máme v současné době k dispozici, jsou ty určené k budování věřících (Ř 12,6-8).

Věříme, že ač nynější doba nedisponuje darem uzdravování, Bůh přesto slyší a vyslýchá modlitby víry za nemocné, trpící a sklíčené a odpovídá na ně podle své vlastní dokonalé vůle (L 18,1-8; J 5,7-9; 2K 12,6-10; Jk 5,13-16; 1J 5,14-15).

Věříme, že místní církvi byla svěřena dvě nařízení: křest a Večeře Páně (Sk 2,38-42). Křesťan křtem ponořením (Sk 8,36-39) podává nádherné a vážné svědectví o své víře v ukřižovaného, zemřelého a vzkříšeného Krista, o tom, že pokřtěním v jeho smrti i on zemřel hříchu a skrze jeho vzkříšení byl i on vzkříšen k novému životu (Ř 6,1-11). Křest je navíc znakem obecenství a ztotožněním se s viditelným tělem Kristovým (Sk 2,41-42).

Věříme, že Večeře Páně je připomínkou a zvěstováním Pánovy smrti, dokud se nevrátí, a vždy by jí mělo předcházet vážné zpytování svědomí (1K 11,23-32). Věříme, že prvky Památky pouze symbolicky představují tělo a krev Kristovu, a přesto je Večeře Páně skutečným obecenstvím se vzkříšeným Kristem, který se jí účastní jedinečným způsobem v obecenství se svým lidem (1K 10,16).

BUDOUCÍ VĚCI

Věříme v osobní a viditelný návrat Pána Ježíše na tuto zem, aby soudil živé i mrtvé a aby stvořil novou zemi a nové nebe, kde ustanoví své věčné Království spravedlnosti a pokoje (Zj 21,1-2, 2Pt 3,10-13). Věříme, že očekávání této „požehnané naděje“ má zásadní vliv na osobní život a službu znovuzrozeného člověka (Tt. 2,13).

Věříme, že okamžikem smrti každý věřící člověk ihned vědomě vstupuje do Boží přítomnosti a očekává vzkříšení těla a oslavení těla při návratu Ježíše (2K 5,6-8; 1K 15,12-58; L 23,39-43; 1Te 4,13-18). Věřící lidé tak budou prožívat věčný život s Bohem – věčné společenství s Bohem naplněné uctíváním a službou (J 3,16; Zj 21-22).

Věříme, že každý nevěřící člověk v momentě smrti ihned a vědomě vstupuje do oddělení od Boha a očekává vzkříšení těla k věčnému soudu, odsouzení a trestu. (L 16,19-31; J 3,18.36; Zj 20,5.11-15; 2Te 1,5-10).